

Імёны

«Я дырыжыравала дрэвамі...»

Музыку яна любіла з дзяцінства. Таццяна хоць і атрымала адукацыю па спецыяльнасці «дырыжыраванне», але шляхам класічнага музыканта не пайшла. Стварыла свой гурт «Tanin Jazz», у якім спалучае музыку розных жанраў. Варта зазначыць, што піша дзяўчына не толькі для сябе, але і для іншых артыстаў. Аранжыроўкі, саўндтрэкі да расійскіх фільмаў... Пра ўплыў музыкі на творцу і невыпадковыя сустрэчы ў сваім жыцці Таццяна Гарошка расказала нашаму выданню.

— Мы цяпер перажываем вельмі цікавы перыяд у творчасці. Паступова змяняецца канцэпцыя музычнага матэрыялу. Мы імкнёмся да якаснага гуку ў клубных залах. Ёсць жаданне стварыць новы прадукт, а для гэтага патрабуюцца спецыяльныя ўмовы. У нас за

плячыма багата фестывальных і канцэртных выступленняў. Хочацца, каб працяг быў цікавым, без паўтораў. Я даўно саспела зрабіць альбом на беларускай мове. Новая праграма будзе адрознівацца па стылі...

Мне часта шчасціла з аднадумцамі, вось і цяпер праект нібы сам прыцягвае натхнёных таленавітых людзей, здольных не толькі прапаноўваць свае ідэі, але і слухаць адзін аднаго. Супрацоўніцтва з Надзеяй Падрээ якраз прыклад сінтэзу, калі музыка і тэкст яднаюцца так, што ўнікае адзінства вобраза, агульны сэнс таго, што кожная з нас хоча сказаць. А адзіны настрой — рэч вельмі важная.

— Што будзе адлюстроўваць новы матэрыял?

Таццяна: З цягам часу я адчуваю сябе больш ураўнаважанай і дарослай, з'яўляюцца новыя мэты, змяняюцца запатрабаванні. Веру, што усё невыпадкова, і цяпер у нас можа атрымацца добрая праца. У бліжэйшы час выпусцім тры новыя сінглы. Я ніколі не адчувала сябе такой упэўненай у творчасці. Мабыць, адбіваецца вопыт запісу альбомаў ці пройдзены шлях з мноствам музычных эксперыментаў. Сёння мне спаваць камфортна. Падаецца, усё ідзе так, як мае быць.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Надзея Падрээ (злева) і Таццяна Гарошка.

Таццяна ГАРОШКА:

Роднае = моднае!

«КАНВА» ШКОЛЬНАГА БІЗНЕСУ, або Што зашыфравана ў арнаменце на ручніку?

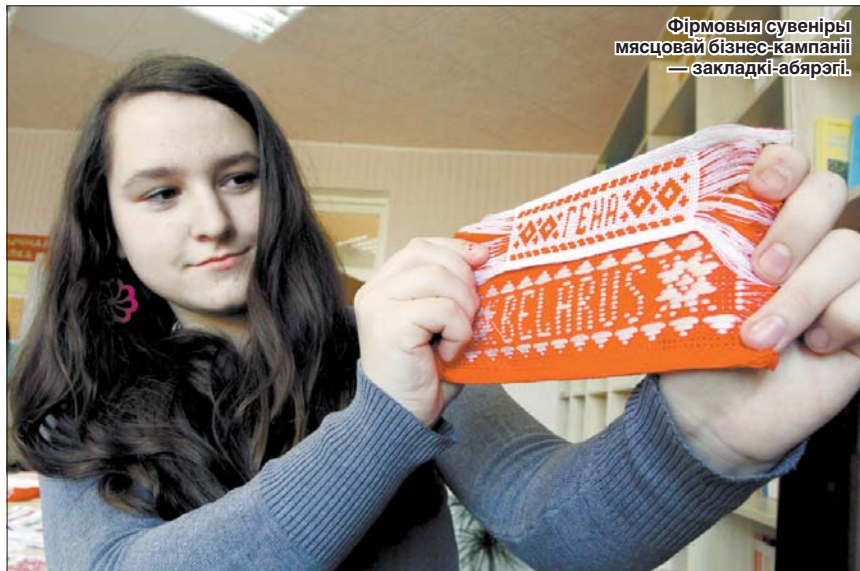
Вышываны сувенір, зроблены ў аграгарадку Петкавічы Дзяржынскага раёна, ёсць ужо нават у Арменіі. Амаль два гады таму ў мясцовай школе стварылі бізнес-кампанію па вырабе рэчаў, аздобленых традыцыйным беларускім арнаментам, і цяпер справа, што трымаецца на дзвюх настаўніцах і дванаццаці вучаніцах, прыносіць навучальнай установе даход. Ці лёгка старадаўняму рамяству «пасябраваць» з сучаснасцю, як навучыць школьнікаў быць «на ты» з падаткамі і для чаго падлеткам варта ведаць і ўмець тое, чаго не памятаюць і некаторыя бабулі, карэспандэнтам «Чырвонкі» пагадзіліся распавесці ў Петкавічах.

— Гэта хлебасольны, вясельны ручнік. На ім я вышыла сімвалы сям'і, урадлівасці, багацця, — гаворыць вучаніца Петкавіцкай сярэдняй школы Дзіяна ХРАЛОВІЧ пра адну са сваіх работ.

Старадаўняя беларуская вышыўка пад назвай «набор», якой удзельнікі бізнес-кампаніі аздобілі ручнікі, сурвэткі і іншыя рэчы, — гэта ўнікальнае рамяство. Вышыванія сувеніры ад юных майстрых — не проста прыгожыя, а яшчэ і з сэнсам. Дзяўчаты вышываюць так, як гэта рабілі даўней, зашыфроўваючы ў арнаменце на ручніку пажаданні шчасця і дабрабыту. Напрыклад, ромб абазначае засеянае поле, гэта сімвал багацця, а «сняжынка» — сімвал сям'і, маленькія ромбікі-«зярняtki» абазначаюць дзяцей. Ручнік нібы гаворыць таму, каму яго дораць: хай ваша сям'я жыве ў дастатку і малых паболей нараджаецца.

На стварэнне такога сувеніра Дзіяне патрабуецца каля месяца. Школьніца, дарэчы, толькі вышываннем ручнікоў не абмяжоўваецца. Дзяўчына зрабіла яшчэ і вясельны набор у беларускім стылі. У яго ўваходзяць ручнік, падушачка для пярсцёнкаў, скрынка для падораных грошай, фотаальбом, канверты для падарункаў ад гасцей і банбаньеркі.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Фірмовыя сувеніры мясцовай бізнес-кампаніі — закладкі-абярэгі.

Фота Марыны БЕГУНЧОЎАЙ.

І гэі маладых

«ВУЧОНЫ — ГЭТА І МАРКЕТОЛАГ, І МЕНЕДЖАР, І РЭКЛАМШЧЫК»

Прафесія вучонага за апошнія гады, здаецца, страціла былую прывабнасць, і цяпер не часта можна пачуць ад моладзі пра жаданне стаць даследчыкам. Тым не менш і сёння знаходзяцца людзі, гатовыя прысвяціць навуцы сваё жыццё. Мы пагутарылі з маладым вучоным, ступендынтам Прэзідэнцкага фонду па падтрымцы таленавітай моладзі Алегам ІВАНОВЫМ, навуковым супрацоўнікам Інстытута эксперыментальнай батанікі Нацыянальнай акадэміі навук.

— Спадар Алег, раскажыце, як вы зацікавіліся навукай і чаму выбралі менавіта батаніку?

— Ёсць такі збіты выраз: «Навука — гэта задавальненне ўласнай дапытлівасці за кошт дзяржавы». Ён вельмі ўмоўны, але адначасова і трапны. Калі ў чалавека прысутнічае «жылка» цікаўнасці, то яму апрыйёры будзе падабацца нейкая даследчыцкая, навуковая дзейнасць. Усё залежыць толькі ад таго, у якіх умовах гэтая цікаўнасць будзе расці.

Мае бацькі цікавасць свайго сына да прыроды актыўна падтрымлівалі: першую кніжку па біялогіі падарылі яшчэ ў пяцігадовым узросце. Зразумела, што ў гэты час дзеці звычайна цікавяцца больш простымі рэчамі. Я любіў шукаць усялякіх жучкоў, павучкоў, назіраць за імі. Ужо ў школе ў мяне склаліся вельмі добрыя стасункі з выкладчыцай біялогіі Аленай Дзмітрыеўнай Шкут. Яна дазваляла заходзіць у лабаранцкую, а пасля школы нават падарыла мікраскоп. Я аднолькава цікавіўся як біялогіяй, так і хіміяй, а скончылася ўсё тым, што стаў біяхімікам (смяецца).

Пасля школы ўсе раілі паступаць на біяфак БДУ, але я выбраў для сябе педагагічны ўніверсітэт. З трэцяга курса пачаў займацца даследчыцкай работай у галіне эндакрыналогіі. На пятым курсе адзін з выкладчыкаў прапанаваў мне прыйсці сюды, у Інстытут эксперыментальнай батанікі. Я доўга думаў, бо на ўніверсітэцкім узроўні батаніка мне не зусім падабалася, але ў выніку паступіў у аспірантуру пры інстытуце. Мне прапанавалі месца ў лабараторыі, якая вывучае біяхімічныя якасці і ўласцівасці асобных раслін, і ў некаторай ступені мае, скажам так, скіраванасць на медыцыну. Гэтай працай я зараз і займаюся.

— Фінансавы складнік працы не расхалоджвае?

Фота Ірыны БУЖАК.

— Тут усё, як і ў любым іншым месцы: як працуеш — так заробляеш. Іншая справа, што бюджэтнае фінансаванне змяншаецца і цяпер складае прыблізна 25 працэнтаў ад агульнага аб'ёму. Усё астатняе інстытут зарабляе сам. Камерцыйнымі распрацоўкамі, грантамі (у тым ліку і бюджэтнымі) і іншымі падобнымі рэчамі. Калі ты на працягу года пабегаш, пашукаеш сабе праекты і распрацуеш іх, то можна атрымаць вельмі добрыя грошы.

— Але бегаць і шукаць гранты — занятка, далёкі ад навукі...

— Безумоўна. Справа ў тым, што вучонаму цяпер мала быць толькі вучоным. Трэба адначасова быць і маркеталагам, і менеджарам, і рэкламшчыкам для самога сябе. Калі ты падаеш нейкі праект на разгляд, то павінен максімальна адаптаваць яго для публікі, каб людзі зразумелі, пра што ідзе размова. Дрэнна, што навукоўцам даводзіцца займацца такой працай, але іншага шляху няма.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)